

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ТУРСКИ ЗАВЕТ 1

**ПУТИНОВА
КЛОПКА**

Copyright © 2025, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2025, ЛАГУНА

Фотографије у књизи: ауторова приватна архива

Илустрације: Јелена Раден

ТУРСКИ ЗАВЕТ 1

ПУТИНОВА КЛОПКА

САДРЖАЈ

Хрватска освета	11
Планови како Француску извући из НАТО-а	18
Списак официра који желе преврат у Паризу	25
Смрт мајке Вукосаве	28
У обавештајном послу ништа није како изгледа	31
Операција <i>Исџанбул</i>	41
Како Британци креирају догађаје на Блиском истоку .	46
Мета – Џејмс Ле Мезурија.	55
Ко је агент МИ-6 Џејмс Ле Мезурија, кога треба ликвидирати	59
Џејмс Ле Мезурија улази у замку све дубље	74
Оперативац сиријске тајне службе ништа није одао . .	85
Да ли је Ангела агент Штазија?	92
Бомба у московском метроу	107
Резидент алжирске тајне службе припрема атентат на Ангелу Меркел	117
Јозо Легионар добија прилику да заради велике паре .	122

„Кртица“ у француској војсци организује атентат на Ангелу Меркел.	124
Помоћник шефа обезбеђења Ангеле Меркел добија дојаву.	138
Ангела Меркел у смртној опасности	144
Волтер и Мишел траже начин да придобију <i>Сиве вукове</i>	158
Све ваше слабости – наше су оружје	162
Велики мајстор масонске ложе Велики Оријент пита се за све што се ради у ЕУ.	175
Семјуел креће на опасан пут	184
Господин Х је бивши помоћник директора МИТ-а	190
Кошмар током размене шпијуна.	195
Тургут Барјак, генерал <i>Сивих вукова</i> , одржао је реч	206
Стриц Азиз открива тајну историју Турске	211
Осман Барјак открива тајне због којих се губи глава.	225
Мишел сазнаје за смрт брата Семјуела	246
Убица Кушнер има шансу да се искупи.	251
Кушнер плаћа цех	258
Срећан крај – правда је задовољена.	272
Дописник РИА новости Сергеј зна све о турској тајној служби МИТ-у.	278
Да ли су Џан и Озгур агенти провокатори?	289
Керим Андрич, масон, открива да је чуо разговор о вештачком земљотресу 2023.	300
Керим је побегао, али је направио малу грешку.	319
Спасовање Џана Озгура.	323
Активирао се агент-спавач Соломон Перл Мутер, заправо Сергеј Николајевич Драисович	328
Срце завере је у Лондону	337

Академик Виктор Тихонов открива тајне вештачких земљотреса	343
Смрт Арона Гиголда	354
Помоћник војног аташеа Грчке нуди се да буде сарадник ГРУ-а	361
Хамзет Ахметов, начелник за специјалне операције ГРУ-а, рапортира	376
Директор ГРУ-а Игор Костјуков тражи рапорт	391
Оперативац Џонатан Пауел припрема војску за Кавказ, против Русије	399
Долазак у Казахстан, огромну земљу са мало људи . .	407
Разговор са старим кадром ГРУ-а Хоџом Нусретом .	418
Надира је проговорила	421
Олег упознаје девојку Марину, новинарку <i>Каравана</i> .	424
Откривање тајни владајуће породице Назарбajeв . .	427
Контакт са невладином организацијом <i>Ойворени Казахстан</i>	441
Марина заводи агента МИ-6	447
Ерлан Карин, поуздани човек	453
Аудио-снимак открива учеснике завере у Казахстану и Киргистану	464
Ко је Мајкл, други секретар Амбасаде Британије у Киргистану	474
Информације о преврату у Казахстану су тачне . . .	482
Алмати се претвара у пакао	490
Елиминација претње	498
Олег јавља да ће британски снајпериста пуцати на председника	508
Тајна смрти Амфилохија Радовића	514
<i>О аутору</i>	523

ХРВАТСКА ОСВЕТА

Београд-Земун, 6. септембар 2019.

Вукосава, мајка руског обавештајца Александра Ђорића, званог Волтер, јер зна француски језик, спремала се да пође на пијацу. Било је 11 сати. Поново је преко *Вајдера* позвала сина, који се није јавио на позив.

Узела је две велике *Лиглове* холандске торбе и кренула из свог стана у Улици Прве пруте. После пет минута син јој се јавио и рекао да долази са девојком у Београд, али да неће спавати у родитељском стану, већ у хотелу. Наравно, мајка се обрадовала, било му је време за женидбу.

Успут је сусретала своје другарице са којима је ишла у Земунску гимназију. Са паметнима би попричала, а глупе би само поздрављала љубазним осмехом. Каја, мудрица, која је шетала унукe, испричала јој је да је у Паризу настрадао унук Загорке Фелди, из Улице цара Душана.

Волтерова мама је памтила Загорку, четири године старију Хрватицу, као лепу жену, коју није често виђала јер је ова сваке године проводила по шест месеци код сина.

Лаганим ходом прошла је поред продавнице ципела *Лабрадор*, па је скренула лево ка пијаци. Волела је да гледа

Дунав. Погледала је на сат и решила да у повратку седне у Венецију, ресторан своје младости. Кретала се између тезги тражећи своју продавачицу сира Марију, коју познаје већ десетак година.

Док је Марија мерила сир, поред њих је прошла Загорка Фелди у црнини. „Није ме видела“, мислила је госпођа Вукосава Ђорић, пензионисана професорка француског.

Међутим, Загорка Фелди видела је другарицу из гимназије. Купила је неко воће и убрзано кренула ка својој кући. Преко фиксног телефона обавестила је неког да је госпођа Ђорић дошла са одмора и да ће после подне вероватно бити код куће.

Анте Перишин, оперативац хрватске тајне службе СОА,* који је примио позив у једној од сигурних кућа у Земуну, рекао је госпођи Фелди само: „Ја, ја...“

План је био једноставан: треба киднаповати госпођу Вукосаву Ђорић а онда позвати телефоном њеног сина са кодним именом Волтер и рећи му шта треба да ради зато што је убио Дамира Фелдија.

План са Волтером имао је неколико варијанти. Прва – да буде заврбован за БНД, немачку обавештајну службу, и да убије Олега Долгорукова, свог шефа, како би му мајка била пуштена. Атентат је требало да изгледа као самоубиство Руса. После тога Волтер би једно време био шеф станице ГРУ-а у Паризу, док не дође замена. За то време би издао целу мрежу руских агената у Паризу. БНД је нарочито интересовало који су француски официри пристали на сарадњу са руском војном службом ГРУ-ом а против НАТО-а. Наравно, та жеља била је наредба Вашингтона, односно њихове кровне тајне службе НСА.** Волтер би после тога, системом „кртица“ уграђених у ГРУ, био гуран

* СОА – Сигурносна обавештајна агенција.

** НСА – Национална сигурносна агенција САД.

на друга места по хоризонтали, али не и по вертикали јер је странац. Све то креће после послеподневног киднаповања, претње смрћу пред камером телефона и ужаса сина који то гледа.

Анте Перишин, оперативац СОА, размишљао је која претња смрћу може највише да уплаши Србина, да га сломи како би променио табор. Анте, изразито високи Хрват од педесетак година, који је себе доживљавао као млађу верзију Клинта Иствуда, устао је од радног стола и отишао до прозора који је био окренут ка северу, ка Дунаву. Отворио га је и удахнуо ваздух који је долазио са реке.

Имао је задатак од БНД-а, који је добро плаћен, 300.000 евра, таман за стан који жели да купи љубавници, двадесет година млађој Сандри. Но тај задатак могао је да му поремети живот. Напад на ГРУ често се завршава самоубиством у присуству два сведока.

Анте запали цигару кохибу, коју је добио од резидента* БНД-а у Загребу, који је, наравно, био покривен дипломатским имунитетом. Уз кохибу добио је и УСБ на коме су подаци о Александру Ђорићу Волтеру, коме је прадеда био Милош Ђорић, последњи градоначелник Земуна, који је студирао медицину у Француској, у Нансију а затим у Тулузу.

Перишин остави кохибу у пепељару, оде до свог мобилног телефона и погледа да ли се Милош Ђорић налази на *Википедији*.

Читао је:

Милош Ђорић (10. октобар 1893 – 21. јун 1975) био је српски лекар (примаријус), књижевник, преводилац, публициста, добровољац у балканским и Великом рату, градоначелник Земуна, шеф кожног одељења болница у Земуну, Београду и Нишу, носилац француског ордена

* Резидент – организатор мреже агената.

Легије части. Његово име налази се на списку слободних зидара у Београду, уз одредницу – лекар из Земуна. Потиче из познате и признате лекарске и књижевничке породице (отац Никола био је окружни физикус, управник болнице, песник, романописац и један од иницијатора оснивања медицинског факултета у Србији), чију традицију је наставио и Милош, као примаријус медицине и књижевник. Раме уз раме са Нестором Жучним (Прока Јовић), Сибом Миличићем, Ивом Ђипићем, Милутином Бојићем учествовао је у „ратној драми“ у Нишу, на Крфу и острву Виду, у Грчкој. После Великог рата у *Политици* је писао дописе за „Београдску недељу“. Дружио се са многим пријатељима по писању књижевних дела, посебно и до последњих дана живота са Станиславом Винавером.

Милош Ђорић рођен је 10. октобра 1893. године у Нишу, у породици нишког лекара Николе (две године након што му је отац окончао студије медицине у Бечу) и мајке Јулке, као једно од њихових шесторо деце. Прве године живота Милош је провео са породицом у Нишу, а затим је следила промена места боравка која је била повезана са службом оца Николе, тако да је Милош основно школовање завршио у Неготину и Шапцу. Гимназију, коју је започео у Шапцу, завршио је у Трећој мушкој гимназији у Београду 1912. године. Након матуре Милошево даље школовање пратили су прекиди узроковани ратовима... Као болничар, добровољац, учествовао је у балканским ратовима од септембра 1912. до августа 1913. године, а као медицинар од 1914–1918. године у Првом светском рату.

У октобру 1913. године, након окончања 2. балканског рата, напустио је војску и као државни питомац уписао редовне студије медицине на Факултету природних наука Универзитета у Нансију, Француска. Студије медицине је следеће 1914. године прекинуо након уласка Краљевине Србије у догађаје повезане са Првим светским ратом. У

току Великог рата, најпре у Крагујевцу, а потом у Нишу, све до октобра 1915. године, Милош је делио судбину велике епидемије пегавог тифуса, са великанима српског санитета Моравске сталне војне болнице. Из Ниша, у судбоносно маршевање српске војске у повлачењу кроз Србију и албанске и црногорске гудуре, са целокупним особљем нишке Војне болнице, под командом др Владимира Станојевића, повлачио се и Милош Ђорић. По доласку у болницу на острву Виду све време рата радио је медицинар Милош Ђорић и несебично учествовао у збрињавању болесника. Судбина мртвих, које је болница на Виду, због недостатка гробаља за сахрану, бацала у море, и на стотину трагичних судбина које је чуо од српских војника на овом острву смрти оставили су дубоки траг на Милошеву сећања као будућег лекара и књижевника. (...)

Од школске 1918/1919. године до пролећа 1923. Милош је у Француској студирао медицину. Дипломирао је 11. априла 1923. године, са докторантском тезом „О удруженом сифилисном нефритису“ (*Nephrite syphilitique associée*) и стекао звање доктора медицине. Одмах је наставио медицинске специјалистичке студије, које је започео у париској болници „Сен Луј“ (1924/1925), а довршио у београдској Општој државној болници, на кожном одељењу. На кожном одељењу у Београду, као лекар секундарца, радио је све до априла 1926, када је постао шеф кожног одељења у Болници милосрдних сестара у Земуну. Док је службовао у земунској болници, др Милош Ђорић обављао је и дужност градоначелника Земуна (9. децембра 1931. до 31. марта 1934), последњег градоначелника пре него што ће Земун бити припојен Београду.

У Земуну Милош Ђорић лечио је болеснике до лета 1941, када га је из државне службе „без права на пензију“ отпустила власт Независне Државе Хрватске, која је окупирала Земун. По протеривању из земунске болнице

од августа 1941. године, Милош је руководио кожным одељењем у Општој државној болници у Београду, све до новембра 1941. године када га хапси Гестапо... и све до 14. децембра 1941. држи као таоца у Бањичком логору.

По ослобођењу Југославије 1945. године, а на предлог тадашњег Главног санитетског савета, Милош Ђорић је постављен за шефа кожног одељења у Београду. У том својству примљен је и од АВНОЈ-а у службу у народној власти. Међутим, убрзо, решењем Министарства народног здравља Србије од 19. фебруара 1946, Милош је премештен из Београда у Ниш, за шефа Кожно-венеричног одељења Опште болнице у Нишу. На тој дужности остао је до пензионисања, 1959. године.

Милош Ђорић умро је у Нишу 21. јуна 1975. године, али је сахрањен, по својој жељи, на београдском Новом гробљу. (...)

Др Милош Ђорић објавио је више научних и стручних радова из области дерматовенерологије, у нашим и иностраним (француским) часописима. (...)

Још у младости, коју је провео у Шапцу, Милош је показао интересовање за књижевност. На то је утицала чињеница да се његов отац Никола бавио писањем, али и друговање са Станиславом Винавером, у Шапцу, а касније у Београду, као и са Ивом Ћипићем, Милутином Бојићем и другим писцима из тог периода. Прве књижевне кораке направио је 1909. године у шабачкој гимназији, након којих му је 1910. у листу *Венац*, у рубрици „Омладински гласник“, објављен први текст под називом „Добра је књига најбољи пријатељ“. Међутим, Милошев долазак у Београд историчари књижевности везују за његово прво ступање међу српске књижевнике, и најчешће истичу да су његови књижевни почеци везани за лист *Пијемонт*, у коме је 1913. године објавио већи број запажених пародија под псеудонимом Уздах Сутончић.

Одликовања: 1920 – Албанска споменица, 1931 – француски Орден Легије части.

У медицинском опусу и књижевном стваралаштву Милоша Ђорића незаобилазна су ова његова објављена дела: *О глади преко Албаније* (1919), *Под шатворским крилом* (1919), *Кад млидијах мрећи* (1922), *Nephrite syphilitique associée* (1923), *Реклинхаузенска болест* (1924), *Дерматолошке студије, трилози и трикази* (1940), *Поводом редње свеже заразне тликовњаче* (1947), *Ретке кожне болести* (1951), *Одговор Медицинском гласнику* (1952), *Дерматолошке студије, трилози и трикази са сликама* (1953), *Мисаоне песме, прејеве из француске лирике* (1954), *Хумореске* (1955), *Писма са кожног одељења* (1956), *Аза К. Азафревић, лекар и писац: медицинско-психолошки оглед* (1958)

Анте Перишин остави телефон и узео кохибу. Жар који се створио дао му је идеју: заплашиће Србина спаљивањем мајке Вукосаве на ломачи као вештице!

Повукао је дим а онда је схватио какве ће бити последице по њега...

Госпођа Вукосава Ђорић била је затворена у суседној соби, на чијим прозорима се налазе решетке. Спавала је мирно под седативима које је попила.

Анте Перишин се махиално сети из какве је породице Александар Ђорић, па упореди своје порекло. Отац му је био удбаш, а преци кметови. Схватио је зашто Хрвати мрзе Србе.

ПЛАНОВИ КАКО ФРАНЦУСКУ ИЗВУЋИ ИЗ НАТО-А

Париз, 7. септембар 2019.

Олег Долгоруков, пуковник руске војне тајне службе ГРУ, већ дуже време је вођа групе обавештајаца у Паризу који имају задатак да створе климу наклоности према Русији како Француска не би похрлила у трећи светски рат, коме је поново мета Русија.

Његов лични посао је био продор међу официре родољубе који су свесни да је њихова земља окупирана од стране оних чије име нико не сме да помене.

Други задатак био му је да сазна шта се говори међу Јеврејима у Паризу у вези с могућим ратом Украјине против Русије. Те информације добијао је преко Мишел Зеленкамен, новинарке, и њеног брата Семјуела, члана јеврејске масонске ложе Б'наи Б'рит* која контролише све масонске обедијенције у земљи Гала.

* Б'наи Б'рит, у преводу: Синови завета – јеврејска масонска организација, тајно друштво Ашкеназа за контролу масонерије, са малим бројем оперативаца.

Србин Александар Ђорић, са надимком Волтер, послат је као млад оперативац *Вајнера* да научи посао шпијуна, али га је Рус користио и као контролора лепе Мишел Зеленкамен, која личи на Џулију Робертс.

Олег Долгоруков и Александар Ђорић Волтер шетали су поред Сене, Кејом Анатола Франса. Њихов дискретан разговор водио се на тему колико је Француска везана за НАТО и да ли постоји могућност да ова држава изађе из тог војног савеза, који се спрема да нападне Русију чим створи од Украјине довољно јаку војну силу.

Током сусрета Макрона и Путина у Фор де Брегансону, августа 2019, председник Русије је изложио своја сазнања о припреми рата који може да постане трећи светски! Ненаметљиво, Рус је споменуо да је 60.000 Француза током Другог светског рата било на страни Немаца и да су они, по логици ствари, убили бар 120.000 совјетских грађана. По казивању присутних из обезбеђења, Макрон је само слушао и климао главом. Није изустео ништа о могућности да Француска изађе из НАТО-а.

Србин окрете главу ка Русу и упита:

– Нисам пратио догађања у Украјини. Шта се тамо заправо дешава?

– НАТО припрема рат против Русије од преврата у Украјини 2014. године. Обучавају Украјинце за рат, заправо инвазију. Некада су то илуминати радили са Наполеоном, Лењином, Хитлером, сада са Володимиром Зеленским, од 20. маја 2019.

– Ко му је премијер? – упита Волтер.

– Владимир Гросман, Хазар.

– Значи Дејан Лучић је био у праву са својом књигом из 2000. године *Исламска република Немачка – Завера Хазара...*

Олег Долгоруков застаде, окрену се према Србину и рече:

– Ти мене завитлаваш? Ко је тај? Неки човек из невидљиве хијерархије српског ДБ-а?

– Ма не, обичан писац шпијунских романа, који случајно познаје све из врхова свих тајних служби Србије.

– Значи, креатор игре, као Лав Толстој код нас... Чек', чек', Гросман више није председник владе... Ево пише на *Гуџлу*, сад је неки клинац, Олексиј Гончарук, изгледа да је православца, рођен 1984. године.

Изненада Волтеру зазвони телефон. Био је то позив преко *Вајбера*. Видео је своју мајку Вукосаву како седи на некој тераси, иза ње се видела река. Мајка је била везана. Уста су јој била затворена лепљивом траком. Камера је направила круг око мајке. Мало се видело около. Али Волтер спази неке беле ципеле са црно-белим крзном и беле ногавице са манжетнама, које се одавно нису носиле.

Неко скиде лепљиву траку и госпођа Вукосава проговори:

– Сине, ови Хрвати су ме киднаповали. Хоће да ме живу спале! Кажу да си убио унука госпође Фелди, моје другарице из Земунске гимназије. Од тебе нешто желе, нису ми рекли шта...

У том тренутку у кадар је ушла рука која је из велике пластичне флаше сипала бензин по мајци Александра Ђорића Волтера. Олег Долгоруков, искусни оперативац, одмах се одмакао од Србина, знао је шта ће се догодити.

Волтер је био у шоку. На екрану мобилног појавио се човек са црвеном платненом маском, са отворима за очи, нос и уста. Проговорио је:

– Ђорићу, да ли си сам или је Олег поред тебе. Намигни левим оком три пута ако је он ту. У том случају ћемо ти се јавити други пут. Мајка ће бити у затвору, заправо у подруму. Спаваће на хладној земљи. Пацови ће је посећивати, као нашег Дамира.

Волтер намигну три пута и веза се прекиде. Спусти телефон, искључи га и упита:

– Олег, провалише нас Хрвати. Ко нас је издао? Како да спасем мајку?

– Хајдемо у офис да попијемо нешто па ће нам госпођа вотка дати савет! Не секирај се... Хрвати су центлмени, неће мучити твоју мајку.

– Нису они Хрвати, већ Крвати...

– Момче, мемориши број Хрвата који ти је киднаповао мајку. Морамо да добијемо у времену. Пребаци ми снимак, послаћу га на анализу у „Акваријум“.

– Шта то беше „Акваријум“?

– Седиште ГРУ-а у Москви.

Волтер пребаци снимак Олегу а овај одељењу техничке подршке ГРУ-а.

Москва, 7. септембар 2019.

Саша Марков, који ради у „Акваријуму“, у одељењу које се бави техничком подршком оперативцима, добио је на један од десетак телефона поруку, видео-клип који треба да анализира. Увећао је снимак пуштајући га на великом екрану. Констатовао је да је човеку који говори лево око стаклено, затим да је видео снимљен поред реке око 18 сати, да је сунце лево. Затим је одредио локацију – Земун, поред Београда. По одјеку гласа закључио је да је говорено у кући сазиданој каменом. Брзом претрагом западних оперативаца и сарадника пронашао је тројицу који имају стаклено око. Сва тројица су били у пензији, али су и даље били на располагању. Саша Марков спакова комплетну информацију и пребаци је Олегу Долгорукову на његов чудни телефон, какве имају момци из ГРУ-а.

* * *

Олег и Волтер стигоше у „туристичку“ фирму која је била покриће за њихов боравак у Паризу. Док је Волтер сипао

вотку у две кристалне чаше Олег је из сефа извадио телефон „специјал“ и отворио поруку.

– Мајка му је затворена у подрум куће поред Дунава у Земуну. Човек који му се обратио има стаклено око. Вероватно је то Јозо Легионар, пошто друга двојица са стакленим оком не знају хрватски. Један је Норвежанин а други Немац. Локација је Прегревица број...

– Добро, шта ћемо да урадимо? – упита Волтер.

– Прво ћеш да се јавиш плачним гласом и кажеш да ћеш да урадиш све што желе и да ти пусте мајку. Треба да добијемо у времену. Друго, екипа из српске БИА, која је на линку наше службе, лоцираће ту кућу и осматрати је, а затим упасти у њу. Упад може одрадiti и САЈ, који је под контролом ФБИ-ја.

– Како? Зашто?

– БИА ће министру дати информацију да се у тој згради налази група терориста, који хоће да убију неког важног. Кад улете, наћи ће твоју мајку Вукосаву, ослободиће је...

– Аха, а да ми одемо тамо?

– Момче, није мета твоја мајка, она је тачка притиска на тебе. Можда им је намера да се освете за Дамира Фелдија, кога смо убили у септичкој јами, међутим то је мало вероватно. Потребан си им ти за нешто велико. Видећемо... Јави се.

Волтер откључа свој обични телефон самсунг и посла поруку Хрватима да је сам и да му се јаве.

Олег узе чашу са вотком и склони се да случајно не улети у кадар.

Нико није реаговао.

* * *

Прошло је сат времена. *Войскај* се огласи. Волтер прихвати позив. Камера Хрвата није била укључена, али Волтер препознаде глас Легионара са стакленим оком.

– Укључи камеру, Ђорићу!

– Укључих, шта сад?

– Нагло се окрени за 360 степени!

Спикерфон је био укључен, па је Олег чуо наредбу и бацио се на тепих.

– Задовољни? – упита Александар Ђорић Волтер.

– Одлично! Слушај, момче, твоја мајка је тешко поднела и ово мало времена у заточеништву. Наравно да смо је пребацили на другу локацију. Хрватска има у Земуну много сарадника који нам омогућују неприметност. Знају сви да ћемо се ми ускоро вратити на границе НДХ чим Русија буде побеђена, не ратом, већ превратом!

– Ма, да... Путин само о томе размишља јер чита бриганску штампу која зна да он има рак, Алцхајмера и ко зна шта још. Кад је пред огледалом, појма нема да ли је то он или двојник...

– Доста, момче, не сери! Ако хоћеш да спасеш мајку од спаљивања, мораш да урадиш оно што желимо. А то је да одмах убијеш резидента ГРУ-а Олега Долгорукова и да нам пошаљеш списак заврбованих француских угледних личности и официра који подржавају Путина.

– Опа!? – узвикну Србин.

Хрват настави:

– Убиство Руса треба да изгледа као несрећа...

– Зашто треба да га убијем? Списак наших агената из високих политичких и војних кругова могу да вам дам и без убиства.

– Зато што је он сувише опасан, ти и не знаш докле допире његов утицај.

– Ако све то урадим, шта ће бити са мојом мајком?

– Пустимо је, али знај, она нам је увек близу... Ти ћеш наравно, остати у руском табору као наш човек!

Веза се прекиде!

Олег се диже са тепиха, са својим вечитим осмехом, и рече:

– Волтеру мој, запамти, не постоји проблем, постоји само решење... Фингираћу своју смрт са људима из француске полиције. Леш неког бескућника мојих габарита ставићемо у ауто са мојом торбицом. А онда ће то бити спаљено у Булоњској шуми. Вест о томе ће бити у новинама јер ће се на основу докумената нађених у полуизгорелом ауту донети „исправан“ закључак.

– Аха! Лепо је то, али како ћу ослободити мајку?

– Твој разговор са Јозом Легионаром је снимљен у Москви и прати се његово кретање. Телефон је чак регистрован овде, у Паризу. Сазнаћемо са ким овде комуницира. Не бој се, неће ти убити мајку!

– Ух! – уздахну Србин. Рус настави:

– Отићи ћу одмах у Београд, односно Земун, да прихватим твоју мајку Вукосаву и оца, како бих их пребацио на сигурно место.

– Где је то?

– У Санкт Петербург! Ти направи списак угледних Француза који јавно подржавају Русију и закачи им етикету да су наши агенти!

СПИСАК ОФИЦИРА КОЈИ ЖЕЛЕ ПРЕВРАТ У ПАРИЗУ

Париз, 8. септембар 2019.

Волтер се јавио преко *Войсая* са поруком да је пакет спре-мљен, што се односило на мрежу „руских агената“ међу официрима Француске. Било је 17 часова.

Ускоро је добио гласовну поруку да папир са тим име-нима и позицијама где се ти људи налазе однесе близу хрватског велепосланства, Сквер Тијер 7, до којег се долази Авенијом Виктор Иго, па се скреће у ћорсокак. Александар Ђорић Волтер запакова папире у велику жуту коверту и изађе из свог стана. За појасом му је био валтер ППК. Ми-слио је на мајку Вукосаву, а не на себе. Кренуо је пешке и чекао другу поруку у којој ће бити место сусрета.

На ћошку поред њега заустави се такси. Србин руком упита да ли је слободан. Кад је добио потврдно климање гла-вом, седе у такси и даде усмерење на Авенију Виктора Игоа.

Недуго затим стиже на *Войсая* порука: кафе *Ламаршин*, Авенија Виктор Иго 182. Србин Волтер прочита адресу наглас а таксиста климну главом. Знао је где треба да вози.

Волтер је изашао из таксија. Кафе *Ламаршин* био је на ћошку, као и многи други кафићи у Паризу. Сетио се

разговора са Нушићевим потомком Небојшом, који му је споменуо да Цинцари купују локале и куће на ћошку јер више вреди, па су савременици Николу Пашића звали Ћошкар. Волтер баци поглед према гостима који су седели испред кафеа и пође према улазу када примети једну даму од око тридесет година која му дискретно махну. Личила је на глумицу Диву Анђеоку.* Србин се махијално насмеши видевиши ту лепоту. Пришао јој је.

– Седите, господине Ђорићу! Моје је име Анђела...

Волтер пружи руку, представи се формално па седе. Погледао је Анђелу, била је висока око метар и седамдесет пет и говорила је мазним загребачким начином, како говоре пургерке.**

– Видим да у руци држите кесу у којој је поклон за мене...

– Волео бих да ми кажете ко вас шаље, млада дамо.

– Ако бих вам рекла Јозо Легионар, мало бих вам открила. Он је будала, техничко лице... Узгред, мајка вам је добила грип, можда и запаљење плућа. Ако у кеси нису права имена, лијечник је неће посјетити, мамица ће умријети...

– Имена су права, уверићете се.

– Донели сте њихове досијее?

– То је у Москви, није у туристичкој фирми где сам ја.

– Провјерићемо... Узгред, жао ми је што сте морали да убијете драгог пријатеља Олега Долгорукова.

– Било је мама или он... Бомба везана за брзиномер његовог реноа учинила је своје. Запалио сам му свећу у Саборној цркви Свете тројице! – рече Волтер тужно.

– Лејепи сте, господине Ђорићу, личите на Пирса Брендана Броснана...

– Нисте ми одговорили ко вас шаље?

* Енгл.: *Diva Angel*, Дива Анђеа – погледајте на *Гуџлу*.

** Пургери – становници Загреба којима су бар три генерације предака сахрањене на Мирогоју.

– Лијепи господине, треба да знате да је Хрватска у НАТО-у. То значи да је наша СОА патрљак између ЦИА, МИ-6 и БНД-а

– Ви сте из СОА, значи?

– Не, ја сам само спољни сарадник, хонорарац... Значи, ако мене хоћете да киднапујете или убијете, то госпoду не би додирнуло. Нашли би другу даму за овакав посао.

– Значи ви сте само поштоноша.

– Скоро... Можда сам и ваша награда... Дајте ми пакет да погледам шта сте ми донијели. Узгред, ако на први поглед све изгледа како треба, лијечник ће вашу маму посјетити и дати јој лијекове.

– Океј.

– Можете ићи, господине Ђорићу, пазите само шта радите, овде вас прате не само Хрвати већ и момци из француских служби. Треба ускоро да нам дате комплетну мрежу руских агената у Француској.

– Дивна дамо, то је оно што сам вам хтео рећи... Мој ниво у ГРУ-у не омогућује ми да то знам. Таква информација се чак и не налази у компјутеру ГРУ-а у Москви. Руси су старомодни, све држе у сефовима, и то кодирано.

– Значи, ви сте неупотребљиви. Мислим да је то лоша вест за госпођу Вукосаву Ђорић. Збогом. Размислите, имате времена до вечерас.

Александар Ђорић устаде и оде без поздрава.

СМРТ МАЈКЕ ВУКОСАВЕ

Париз, 9. септембар 2019. вече

Александар Ђорић Волтер ручао је у Улици Марбер 12, у ресторану *Код Андреа*. Одавно није ишао у *Авенију* јер тамо иду шминкери и нема здраве хране. *Код Андреа* јео је само супу од лука са сиром који се прелива. Овај је специјалитет, ако се добро спреми, фантастичан, али нема много добрих мајстора. Повремено је бацао поглед на свој телефон, чекајући поруку на *Војскају* да је мајка пуштена.

Појео је супу и позвао конобара. Поручио је вино из долине Лоаре, шато кестењак, а за главно јело узео је лешо јунетину у пиреу преливену парадајз-сосом. Келнерица је записала поручено.

Изненада се зачуо звук поруке на *Војскају*. Погледао је и видео Хрвата са стакленим оком и капуљачом како проверава да ли му скаламерија за снимање ради. Затим је чуо дубоки глас Јозе Легионара:

– Србине, ниси убио свога шефа Олега Долгорукова, наши пријатељи преко बारे су установили на основу длаке да је то ДНК неког Арапина а не Руса. Ти знаш да код нас

Хрвата нема милости за издају и превару. Освета ће бити ужасна. Први разлог за освету је језиво смакнуће Дамира Фелдија у септичкој јами. Издаја је други разлог. Осуђујемо те зато на доживотну кривицу и бол.

Снимак се прекинуо.

Келнер донесе боцу са вином, отвори је и насу вино у чашу. Србин несигурно отпи гутљај размишљајући шта су Хрвати смислили. Хтео је да позове Олега да му јави каква је ситуација. Његово предомишљање прекину нова порука на *Војскају*. Отворио ју је. Видео је своју мајку како седи на столици, везана. Неко јој скида повез са очију и одлепљује сребрну лепљиву траку са уста. Мајка Вукосава била је потпуно збуњена. Гледала је према апарату који је био на сталку у висини њене главе на раздаљини од око два метра. Около је био мрак. Прво је помислио да је то неки подрум, а онда у позадини препозна звук неког глисера. Помислио је да је то Дунав у Земуну.

Јозо Легионар саопштио је Вукосави да ће бити убијена јер је њен син Александар, звани Волтер, убио Дамира Фелдија, унука Загорке Фелди.

Снимак се поново прекинуо. Волтеру се скупио стомак. Размишљао је како је Дамир био Загоркин унук, а та Загорка ишла је у школу са мајком... Он има тридесет девет година, а Фелди је имао око тридесет. Закључио је да мајка и та госпођа Загорка нису вршњациње иако су ишле у исту школу. Између њих је можда четири године разлике, или су се Дамирови родитељи рано венчали...

Волтер је осећао огромну беспомоћност. Говор Јозе Легионара био је снимљен, није ишао уживо. Попио је још један гутљај вина. Келнер је донео јунетину и ставио је на сто.

Сигнал за поруку поново се зачу. Волтер отвори поруку. Видео је своју мајку како лежи на травњаку и вришти. Поливали су је бензином. Србин спази небо и схвати да је то неко двориште између зграда. Пошто су то радили

Хрвати, закључио је да су ипак у Земуну, где имају много сарадника. Линија повезивања ишла је преко католичког реда фрањеваца, који су васпитавали и Анту Павелића.

Фокусирао је поглед на мајку Вукосаву. Лежала је у сувој трави, односно на дрвеним мердевинама, које није одмах приметио. Неко диже мајку и мердевине и рашири ногаре а са телефона пусти песму *Нећеће у Чавоїлаве док смо живи ми!*

Мајка Вукосава, која је имала седамдесет година, занемела је од страха. Неко је бацао хепо коцке за потпаљивање роштиља међу лишће и исечене гране. Камера је зумирала лице изобличено од страха. Србин примети да мајка нема младеж испод браде на врату. Но није био сигуран... На снимку се видело како неко баца упаљене шибице на суву траву и грање.

Вукосава изненада дође себи и поче да куне Хрвате неким чудним гласом. Пламен поче да јој хвата одећу код ногу а затим код груди. Вриштање жене било је ужасно. У једном тренутку вриштање се претвори у узвик:

– Освети ме, сине!

После тога Вукосава клону, пламен јој је гутао лице, косу... Тело поче да нестаје. Ноге се скупише и она се сроза полуизгорела на дно мердевина.

Александар Ђорић поче да плаче. Узео је салвету и њом упијао сузе.

У ОБАВЕШТАЈНОМ ПОСЛУ НИШТА НИЈЕ КАКО ИЗГЛЕДА

Београд, 10. септембар 2019.

Олег Долгоруков погледа на сат. Било је 22 часа. Позвао је свог брата по вери који ради у српској тајној служби БИА.

– Јовановић овде, извол’те! – чуо се дубок глас начелника БИА.

– Олег овде, брате! Имам једну важну информацију за вас. У Земуну, на Мухару, у једној кући од камена, близу Дунава, налазе се терористи, мислим да су момци из ИСИС-а, знаш на чијем су линку?

– Знам!

– Дошли су да смакну неког чија породица станује код перионице аутомобила *Мајами*.

– Схватам! Имаш ли тачну адресу па да их покупимо.

– На основу снимка знамо да је то близу ресторана *Балкан експрес* у Земуну.

* * *

Начелник Јовановић, који је становао у Пожешкој улици, близу пумпе, брзо позва колегу који је био дежуран у

служби. Пренео му је информацију са напоменом да то мора одмах да се уради, јер ако се буде чекало на формалности, терористи још вечерас могу извршити атентат. На питање која је то улица, Јовановић је погледао на карту и изговорио:

– Поред Дунава, вероватно Прегревица, камена кућа...

– Колега Јовановићу, не могу послати екипу без прецизних података. Жао ми је! – веза се прекиде.

Јовановић позва Олега и саопшти му лошу вест.

Олег Долгоруков, очајан, позва поново Београд и Сретена Бубала, из војне контраобавештајне службе, који је вешто глумећи американофила преживео све чистке у служби које су се догађале од преврата у Србији 2000. године. Сретен Бубало био је техничко лице које се бавило праћењем комуникација.

Мобилни телефон је зазвонио преко апликације *Вајбер*. На слици је био бели пас. Бубало је одмах препознао глас. Био је то његов друг, колега са којим је био у комуникацији пре неколико година. Сасвим солидним београдским нагласком овај му је кратко рекао:

– Треба ми помоћ да спасемо мајку једног Србина коју су киднаповали Хрвати. Све се догађа у Земуну, близу ресторана *Балкан експрес*. Главни тип је неки Јозо Легионар, који има стаклено око. Можда га знају у ресторану. Њега треба ухватити.

– Како мислиш да га ухватимо? Као шинтер кера?

– Да, хоће да спали Српкињу у Земуну. Они ту територију сматрају својом.

– Ко је госпођа?

– Вукосава Ђорић, Прве пруге, не знам број... Можда је њен муж пријавио нестанак полицији.

– Добро, друже, учинићу шта могу. Запамтио сам име, моја прабаба се звала Вукосава, старо српско име.

Сретен Бубало позва одмах ресторан *Балкан експрес*, неко се љубазно јавио. Упитао га је са хрватским нагласком да ли је још ту његов друг Јозо, са стакленим оком...

– Даћу вам конобара, можда он зна, моменат... Момак!

Убрзо се јавио мушки глас и потврдио да је Јозо ту и да једе на тераси. Очигледно је стаклено око било лако уочљиво.

Сретен Бубало узео свој приватни пиштољ глок, задену га за леђа и сјури се према пумпи на Цераку, где му је био паркиран стари, али очуван мерцедес купе бордо боје. Док је возио према граду, позва млађег колегу Душана Ступара, коме шифровано рече да понесе опрему за риболов, што је значило берету 9 мм. У Сарајевској га покупи код очне куће *Калајџић*.

Душан Ступар, висок и крупан, уђе у ауто, као да је фића, једва се смештајући.

– Кога идемо да бацимо у Дунав?

– Откуд ти то?

– Паде ми на памет! Шта треба да урадимо?

– Треба да купимо неког сарадника хрватске службе у кафани *Балкан експрес* како бисмо ослободили мајку неког нашег колеге коју хоће да убију.

– Ништа не разумем...

– Није важно, треба да купимо Јозу који има нади-мак Легионар и да нас он одведе до киднаповане Вукосаве Ђорић.

– Онда вози до Бранковог моста, испод њега имам чувени бели комби смрти.

– Шта причаш?

– Знаш да је Ивица Стамболић киднапован и убачен у бели комби?

– Знам!

– Па, купио сам га на лицитацији.

– Ти си стварно болестан! Ха, ха...

– Убацићемо га у комби и саслушати без нервозе. У њему имам и хитну помоћ – рече Душан Ступар.

– Хоћеш да кажеш да имаш шприцеве и серум истине?